

Domnica Rădulescu

În trenul de Trieste

Copyright © Domnica Rădulescu

Prima ediție în română, Tritonic 2008

Reeditat de TRITONIC 2018 pentru ediția prezentă.

Se păstrează drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

© Tritonic

Str. Coșbucilor nr. 5, București

e-mail: editoria@tritonici.ro

www.tritonici.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

RĂDULESCU, DOMNICA

Trenul de Trieste; roman/Domnica Rădulescu; trad.: Oana Durican;

vol. îngrijit de Bogdan Hrib. – Ed. a 2-a, rev. – București: Tritonic Books, 2018

ISBN: 978-606-749-306-1

I. Durican, Oana (trad.)

II. Hrib, Bogdan (ed.)

82

Coperta: ALEXANDRA BARDAN

Editor: BOGDAN HRIB

Comanda nr. 259/decembrie 2017

Bun de tipar: ianuarie 2018

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Domnica Rădulescu

TRENUL DE TRIESTE

roman

ediția a II-a revăzută de autoare
traducerea primei ediții Oana Durican

Tritonic Books
București 2018

Domnica Rădulescu este profesor de literatură comparată la *Washington and Lee University* din Virginia, SUA. Ea a primit în 2011 *Outstanding Faculty Award* din partea Consiliului statal al educației academice și a fost bursier Fulbright de două ori.

Domnica Rădulescu este autoarea a zece volume, a editat sau coeditat lucrări academice conținând selecții de lucrări pe teme diferite: de la eroina tragică din literatura occidentală la comediile feministe, de la studii despre literatura exilului la dramaturgia războiului și a exilului.

Este autoarea a trei romane bine primite de critică: *Country of Red Azaleas* (Twelve, Hachette 2016), *Black Sea Twilight* (Doubleday 2010 & 2011, *Amurg la Marea Neagră*, Tritonic 2012) și *Train to Trieste* (Knopf 2008 & 2009, *Trenul de Trieste*, Tritonic 2008, 2018) și a mai multor piese de teatru.

Trenul de Trieste a fost publicat în treisprezece limbi și este câștigătorul *Library of Virginia Fiction Award* (2009). Două dintre piesele sale de teatru, *The Town with Very Nice People* (2013) și *Exile Is My Home. A Sci-fi Immigrant Fairy Tale* (2014) au fost finalistele competiției *Jane Chambers Playwriting*.

Autoarea mai multor bestsellere internaționale, Sandra Cisneros scrie despre ea: „Domnica Rădulescu îmbogățește literele americane cu perspectiva ei românească. Suntem norocoși că o putem considera de-a noastră.”

Rădulescu lucrează acum la al patrulea roman *My Father's Orchards* și la un volum de memorii cu titlul *Dream in a Suitcase*.

A obținut doctoratul în literatură franceză și italiană la Universitatea din Chicago în 1992. S-a stabilit în Statele Unite, la Chicago, în 1983 ca refugiat politic.

Arthur Golden, autorul romanului *Memoriile unei gheișe* declară despre acest volum:

„Emoționant și profund, *Trenul de Trieste* este o poveste de neuitat care introduce o voce nouă și uimitor de proaspătă.”

Cuprins

Luni portocalii	9
Inundații, războaie și oglinda străbunicii	25
Mona Maria Manoliu crește la București	30
Întoarcerea unchiului Ivan și mătușa mea, Ana Colțunov, care a fost în URSS	39
Trei morți, o floare animal și cuvântul <i>dor</i>	46
Tanti Matilda și cutremurul	53
Activități secrete și mașini de scris	58
Securitatea și poezii simbolști	64
Garoafe periculoase	74
„E doar o lună de hârtie...”	84
O iapă sălbatică pe zăpadă	88
Iubitul meu Mata Hari	99
Luceafăr și roșii coapte	107
Nu există viața de apoi	114
Colonie proastă	125
Alegeri	132
Iarnă tristă în cizme bulgărești	140
Primăvară și supă maro	147
La stânca noastră, pentru ultima oară	154
Trenul de Trieste	163

Belgrad	174
Fiatul galben	181
Tutto Sara Bene	186
Roma, Amore Mio!	193
Într-o suburbie din Chicago: o luptătoare pentru libertate	209
Buenas noches, mi amor!	218
Iarnă la Chicago în sepie	222
America, America – țara mea de refugiați	230
Dansând cu Tom	238
Cetățenie	243
Dezintegrare, reintegrare	247
Janusz, iubitul meu din Belgrad	255
Lună portocalie deasupra autostrăzii	259
Execuția de pe State Street	267
Un nou destin	271
Flamingo roz	274
Micile mele lupte	283
Inundațiile din Midwest	293
Balauri și asistenți sociali	299
Indiana, răscrucea Americii	305
Oceanul Atlantic	312
Ultimul dans	318
Drumul înapoi spre casă	322
Pepene după douăzeci de ani	326
Întâlniri sub luni diferite	331
Întâlnirea	353

PARTEA ÎNTÂI

Luni portocalii

Am părăsit țărmul Mării Negre cu pielea aurie și sărată, cu părul încălzit decolorat de soare, ca să iau trenul care trece de-a lungul apelor de un albastru-violet, a câmpurilor de floarea soarelui și care taie munții prin pădurile de rășinoase.

Am 17 ani. În fiecare vară las străzile fierbinți ale Bucureștiului ca să petrec două săptămâni pe plaja Mării Negre după care mai petrec două luni de vară în casa mătușii mele din Brașov, orașul de la poalele Carpaților.

În fiecare vară mă avânt spre munte tânjind după răcoare, aer curat și răsărituri strălucitoare.

De data asta am venit doar cu mama. În noaptea în care sosesc de la mare vreau să mă plimb imediat prin împrejurimi. Tanti Nina, sora mamei mele, îmi spune că ar trebui să mă odihnesc mai întâi și să nu ies afară așa, încinsă toată și transpirată. Nina spune mereu ce să faci pe un ton calm, timid, ca și cum n-ar vrea să te supere, nu ca maică-mea, care-și dă drumul la gânduri pe un ton ascuțit, obligându-te să asculți.

Verișoarele Miruna și Riri, mă roagă să mă joc cu ele. Miruna, care are aproape zece ani și cei mai albaștri ochi pe care i-am văzut vreodată, începe să plângă și să spună că

niciodată nu mă joc cu ele și că mă urăște. Riri, care are doar 5 ani și ochi negri ca mura, îmi aruncă în cap o cutie de lemn, pentru jucării. Le spun că o să mă joc mai târziu. Singurul căruia nu-i pasă ce fac e unchiul Ion, care sforăie zgomotos pe canapeaua din bucătărie, fiind prea obosit de la muncă pentru a mai ajunge până în dormitor.

Simt nevoia să-mi răcoresc trupul ars de soare în aerul proaspăt de munte și să alunec pe balustrada de marmură direct în noaptea răcoroasă înainte ca mama sau mătușa să-mi spună vreun cuvânt.

În iunie simt o nevoie disperată de a pleca din Bucureștiul cu trotuarele sale aglomerate și fierbinți, cu clădirile sale greoaie și cenușii și cu troleibuzele sale încete. Ocolul pe la Marea Neagră e ca un salt rapid într-o poveste. Imaginea mării lucind în nuanțe de violet și verde smarald dimineața, așa cum o văd printre coloanele grecești de un alb imaculat de pe marginea plajei, mă transpune mereu în vremea lui Ovidiu, exilat cândva pe aceste țărmuri.

Îmi place să mă gândesc la mine ca la o naiadă pășind viștoare pe nisipurile fierbinți și alunecând încet în apele pline de o dantelă de alge și de scoici sidefate. Pe la sfârșitul celei de-a doua săptămâni, începe să mă doară corpul din cauza soarelui necruțător și să mă enervez din cauza bucureștenilor care ocupă fiecare metru pătrat de plajă cu corturile lor improvizate și cu cearșafurile lor colorate. Atunci începe să-mi fie dor de pădurea de pini și de răcoarea umbrei.

Până la urmă aici, la înălțime, mă simt ca acasă; nu într-o poveste, nu într-un loc de unde vreau să fug, ci într-un loc unde trupul meu se simte împlinit și unde inima îmi pulsează constant. Niște voci de copii se aud din spatele zidurilor groase de piatră care mărginesc strada. Pe straturile aflate

de-a lungul trotuarelor sunt maci sângerii și găbenele portocalii. Chiar după colț este o piață și se aud ecouri slabe ale vocilor țăranilor care-și laudă roșiile și ridichiile, pepenii și cartofii de primăvară. Vara, piața este singurul loc unde mai poți cumpăra mâncare fără să stai la o coadă interminabilă. În România mâncăm mai bine vara.

O văd pe Cristina, prietena mea din copilărie. Cozile ei castanii sunt prinse în jurul capului și îmi spune pe nerăsuflăte ultimele noutăți, fără nicio introducere și fără să mă salute, ca și cum se aștepta să mă întâlnească pe stradă în seara asta.

— Ai auzit de Mariana? Mihai a omorât-o, spune Cristina. La sfârșitul lui aprilie au plecat amândoi, într-o excursie de trei zile. Veneau dinspre Piatra Craiului încercând să ajungă la cort înainte de lăsarea întinericului. El mergea în urma ei și, din greșală, a dislocat un bolovan. A lovit-o în cap și a omorât-o pe loc.

Cristina plânge cu sughituri. Era prietenă bună cu Mariana, de la ea aflase despre cum se sărută și cum se face dragoste, detalii pe care mi le spunea apoi mie. Încerc să mi-o imaginez pe Mariana. O admiram. O invidiam pentru vocea ei răgușită și pentru felul în care scotea rotocoale de fum din țigară. Îmi plăcea felul ei de a se arunca, nepăsătoare, în poala prietenului ei înfoidu-și fustele țigănești. Dar cel mai bine mi-l amintesc pe prietenul ei, Mihai Simionu. Avea ochii verzi și genele lungi și cânta la chitară cântece melancolice. Noutățile Cristinei legate de accident mă îngrozesc, dar într-un fel nu-mi pare rău de Mariana.

Mihai și Mariana erau cu patru ani mai mari decât mine și Cristina, iar noi două eram fascinate de ei și de iubirea lor. Uneori îi urmăream și-i spionam. Mă uitam la Mihai cu coada ochiului în timp ce mergea, fluierând, de mână cu

Mariana. Îl văd aieva mergând, dar nu mai este nimeni să-l țină de mână.

În loc să ne îndreptăm către bulevard ne întoarcem în cartierul nostru. Cristina nu vrea să fie văzută de toți, plângând. Trecem pe lângă niște case de piatră galbene, portocalii și albastre, frumos aliniate, înspre parcul de la capătul străzii și-l vedem pe Mihai mergând în cercuri în jurul băncii de lemn unde el se săruta cu Mariana și cânta până târziu în noapte. E nebărbierit și poartă niște pantaloni groși, de schi, în carouri, bocanci și o cămașă șifonată cu mâneci scurte. Când îl vede, Cristina începe din nou să plângă și-i spun să plece acasă și să mă lase singură cu el.

Mă uit la el cum fumează Carpați fără filtru, aproape ca într-o glumă stupidă. N-am înțeles niciodată de ce asemenea țigări puturoase sunt denumite după cele mai frumoase comori naturale ale noastre. Țigările românești, amare și acre, sunt cele mai proaste din lume. Deodată, mă doare sufletul văzându-l cum fumează și se plimbă furios, rănit după pierderea suferită. Mă îndrept către el, îi țin fără jenă calea, așa că nu poate să mă evite. Trebuie să se uite la mine. Și se uită. Lasă furia deoparte și-mi zâmbește privindu-mă cruciș, cu ochii lui verzi, prin fumul de țigară. Îl întreb dacă vrea să se plimbe cu mine. Dă din cap că da.

Luna plină pare foarte aproape. El merge repede, cu capul plecat. Nu pot ține pasul. Îmi arde fata de la soarele Mării negre și de la noaptea de vară, de la luna plină și de la ochii lui verzi. Ard ca tăciunii aprinși. Strălucesc în întuneric.

În alimentare nu găsești nici carne și nici hârtie igienică. Făina, uleiul și zahărul sunt raționalizate. Lumea spune că-i aproape la fel de rău acum, în 1977, ca pe vremea lui Stalin. Cel mai rău e că întâlnești bărbați în haine de piele neagră, cu

ochii mici, care te urmăresc la fiecare colț, la fiecare etaj al fiecărei clădiri, și ascultă orice linie telefonică. Vor să afle dacă te plângi, dacă spui bancuri, dacă vorbești cu străinii, dacă te gândești să pleci din țară și de unde faci rost de țigări Kent. Într-un fel sau altul, multă lume reușește să fugă din țară. Aproape zilnic auzi vești despre cutare și cutare care a plecat într-o excursie în Germania și nu s-a mai întors, sau care s-a dus în Iugoslavia și apoi a făcut cumva să ajungă în Italia.

— Ce norocoși, spunem noi mereu. Tipi deștepți, bravo lor!

La școală, printre orele de chimie organică și literatură comparată sau ore de filosofie occidentală, învățăm și despre planul cincinal socialist al cooperativelor agricole de producție, despre producția de unelte și tractoare și despre utopica fericire socialistă dintr-un viitor nu prea îndepărtat, unde toată lumea muncește după posibilități și primește după nevoi.

Am impresia că ne situăm într-un fel de tranziție în care, cu excepția celor mai importanți lideri de partid și a securității, care cumpără din magazinele speciale și secrete ale partidului, nimeni nu poate să-și asigure nici măcar strictul necesar. Alimentarele sunt goale iar rafturile de oțel strălucesc de curățenie în așa fel încât poți să-ți vezi chipul alungit, reflectat în marginea metalică. Dacă ai noroc, la cele mai neașteptate ore din zi poate să vină un transport de brânză sau de aripi de pui în cartierul tău, odată cu cozile lungi care se formează instantaneu. Cei care sunt ultimii la coadă, în general par lipsiți de speranță: n-o să mai rămână nimic pe raft, știi ei, când o să le vină rândul. Vor pleca cu sacoșile goale și vor încerca să găsească și alte cozi prin oraș, unde poate vor avea norocul să fie primii la unt, sardine sau la hârtie igienică.

Bancul zilei e că românii nu mai au nevoie de hârtie igienică pentru că nu au după ce să se cace.

În vara asta când împlinesc 17 ani și încep să mă simt ca o femeie, nu-mi pasă de magazinele goale și de rațiile de zahăr și făină. Ochii albaștri îmi strălucesc. Părul de culoarea grăului sălbatic îmi flutură în toate direcțiile, iar în trup simt un mare dor. Nu-mi pasă decât ca acest bărbat care-și jelește iubirea pierdută să-și întoarcă ochii spre mine și să mă vadă, cu părul meu decolorat, cu fața și umerii arzând, să cânte la chitară, pentru mine, unul din cântecele lui melancolice. Doar pentru mine. Mirosul de pământ și moarte din inima lui mă înnebunește de dorință. Vreau să fiu acolo, în miezul inimii lui unde miroase a pământ reavăn. Vreau ca el să fie primul meu iubit: amar, furios, mirosind a țigări românești fără filtru și jelind după o față moartă.

Este anul marelui cutremur, iar florile roz și sângerii par să înflorească toate deodată din pământul crăpat. Lacomul, neiertătorul pământ negru! Mă întreb dacă Mariana a mai avut timp să gândească, să se îngrijoreze, să se înfioare la gândul propriei ei morți. Mă întreb dacă Mihai a fost doar neatent când a dislocat bolovanul acela din vârful dealului, sau dacă o fi fost altceva și Cristina nu mi-a spus sau poate că nici ea nu știe. Știu că și alți bărbați erau îndrăgostiți de Mariana. Știu că mergeau cu toții, în gașcă, pe munte. Poate că Mariana flirta-se cu Radu, cel mai bun prieten al lui Mihai, un pic prea mult, așa cum avea uneori obiceiul. Poate că Mihai era într-o criză de gelozie. Poate că fusese o crimă pasională. Îmi amintesc de certurile lor până noaptea târziu la o margine de parc unde se adunau toți copiii din cartier. Mariana izbucnea mereu în lacrimi și fuma țigară după țigară și-și înfoia fustele colorate dând să plece. Apoi Mihai o strângea cu putere și într-o

clipă trecea de la furie la tandrețe și începeau să vorbească în șoaptă și să se sărute. Mă uitam fascinată la ei simțind în mine o durere delicioasă.

Cum merg alături de Mihai mă gândesc că n-a mai fost niciodată așa o lună plină și portocalie și așa un loc mirosind a reavăn în inima cuiva, unde eu să mă înscăunez că o regină nemiloasă.

— Au ras-o pe cap, spune el, avea o gaură mare la ceafă. I-au tăiat buclele ei frumoase și castanii ca să vadă gaura din ceafa ei. De ce-au trebuit să facă asta?

Stinge țigara pe jos și privește în depărtare. Mai mergem un pic, iar luna se mărește sub ochii noștri, portocalie, rotundă, imensă. Vreau să-l iau de mână și să-l fac să se uite la mine.

Mă împiedic în sandalele mele uzate, ieftine. Picioarele îmi sunt încă pline de nisipul și sarea adunată de pe plajă. Tălpile mă ard cu fiecare pas pe care-l fac ca și cum ar fierbe pământul. Mă sprijin de el făcându-l să se oprească. Degetele lui îmi ard pielea brațului.

— Hai să bem ceva, îi spun. Azi e 15 august, Sf. Maria Mare. E ziua mea de nume.

— Credeam că ești păgână, spune el.

— Sunt. Doar că-mi place să beau de ziua sfintei mele. Îmi sărbătoresc numele.

— Te cheamă Maria? Mătușa ta, Nina, îți zice mereu Mona.

— Mătușa mea Matilda, sora lui taică-meu, s-a rugat la Sf. Fecioară în timpul nașterii mele, așa că a trebuit să fiu botezată și cu numele ei, pentru protecție. Mona Maria.

— Mona Maria.

Zâmbește și spune că i se pare amuzantă aliterția. Spune că seamănă cu numele unei stele de cinema.

Trecem pe lângă blocul mătușii mele. O aud pe mama strigându-mă de pe balcon, spunând că e târziu și că trebuie să intru în casă. Îi spun să mă lase în pace că sunt destul de mare să stau pe-afară cât vreau. Continuăm să mergem.

Mihai spune că e un magazin cu băuturi lângă gară. Mergem mai multă vreme fără să vorbim. Vedem dâra de fum a unui tren plecând din gară și doi tineri sărutându-se la colțul străzii. Îi invidiez pe toți îndrăgostiții, vii sau morți. Mi-e sete și sunt amețită și mă îndrăgostesc cu fiecare pas pe care-l fac la brațul lui Mihai, privindu-i profilul, genele lungi și dese și ochii verzi, triști. În noaptea asta, de ziua numelui meu, nu-mi pasă de rațiile de zahăr și făină, din moment ce magazinul are țuică, și are mereu.

Cumpărăm țuică ieftină și ne întoarcem în cartierul nostru. Dar când suntem pe punctul de a traversa strada, către blocul mătușii mele, îl iau pe Mihai de mână și îl împing pe o stradă laterală. Întinericul miroase a regina nopții, floarea mea preferată. Bem din aceeași sticlă acolo, în mijlocul drumului, ca să sărbătoresc ziua numelui meu.

Râd atât de tare că mă podidesc lacrimile. Luna se multiplică. E minunat să ai așa o mulțime de luni deasupra capului, și să simți parfumul de regina nopții și să te ții de mână cu acest bărbat trist care deja se gândește să mă sărute. Sunt vie. Sunt aici, râzând în fața lui, arzând bronzată și privind mai multe luni pe cer. Mă așez pe iarba de pe marginea trotuarului sub șirul de ploi, alături de gardul de fier care separă strada de parcul din fața blocului mătușii mele. Vecina de dedesubt trece pe lângă mine cu o sacoșă de cartofi în mână. Scutură din cap și bombăne ceva despre „fetele de la oraș”.

Mihai stă lângă mine și privim cerul și lunile în halouri portocalii. Timpul se oprește în loc. Timpul se oprește exact

ca atunci când Dr. Faustus îi cere diavolului să oprească în loc clipa, pentru că-i atât de frumoasă.

Tocmai am citit *Dr. Faustus* la ora de literatură comparată. Urmez cursurile unui liceu de filologie în București. Citim toate cărțile din lume. Am prieteni care merg la Liceul englez, sau la cel francez sau italian. Tatăl meu și prietenii lui poeți și artiști cred că e un fel de breșă în sistem. Probabil că partidul a sărit peste amenințarea orelor de literatură comparată, fiind prea ocupat să distrugă orice altceva.

Nu-mi place *Dr. Faustus*, dar îmi place replica: „O, Doamne, fă această clipă să stea, că-i atât de frumoasă!”. De ce să scrii sute de pagini plicticoase despre diavol și toată acea târguială a sufletului, când autorul putea să lase doar această frază simplă?

Această clipă, acum, în vara asta românească, într-un orașel din Carpați. Vreau să dureze veșnic, cât trăiesc eu pe pământ. Acolo, în miezul inimii lui și a pământului răscolit: mă văd înflorind, regină a nopții, proaspătă și cărnăsoasă.

Nu știu ce se mai întâmplă după aceea. Mă trezesc în casa mătușii mele, în pat, lângă cele două verișoare ale mele. Mătușa, unchiul și mama mă ceartă. Trec câteva zile și nu-l văd pe Mihai. Parcă-s somnambulă. Apoi vine 23 August, sărbătoarea națională a României, sărbătoare comunistă, în care oamenii trebuie să defileze pe străzi, cu stegulețele roșii ale partidului în mâini, scandând *Nicolae și poporul, Nicolae și partidul*. Dacă nu scandezi destul de tare, cineva în haină de piele te-ar putea observa. Mătușa și unchiul trebuie să meargă la defilare. Toți adulții sunt plecați, verișoarele mele sunt prin vecini, iar eu am rămas singură.

Mă îndrept către strada lui, la două blocuri mai încolo, la capătul șirului de case colorate pastel. Casa lui e mai mare

decât celelalte și e cenușie, nici galben-piersică și nici verde-tei ca celelalte. E o casă de piatră cu acoperiș roșu de țiglă. Sunt trei apartamente acolo, dar arată ca o casă unitară, iar curtea din față e separată de stradă printr-o poartă de fier cărămizie. Știu că apartamentul lui Mihai e la parter pentru că în verile trecute îl vedeam prin ferestrele deschise stând lângă Mariana, ori de câte ori treceam prin cartier cu Cristina. Uneori îl spionam și le vedeam capetele apropiate, sărutându-se. Alteori el cânta la chitară pentru ea și sunetele corzilor răsunau afară ca niște rândunele stranii care zburau prin tot cartierul. O baladă a muntelui în lumina lunii.

Mă plimb în sus și în jos pe stradă spionându-i casa. O trecătoare se oprește și mă întreabă dacă mă poate ajuta, dacă m-am rătăcit. Îi spun „Nu, mulțumesc, doar aștept pe cineva”. Apoi, ca și cum s-ar adevăra, ușa grea de sticlă de la casa lui se deschide și Mihai iese afară, purtând aceeași cămașă și fonată și pantalonii în carouri de săptămâna trecută, dar acum e bărbierit. Merge legănându-se pe o parte, de parcă ar șchiopăta. Îl întâmpin. Ne oprim și ne uităm unul la celălalt.

— Hai să-ți arăt un loc pe munte, spune ca și cum pe mine m-ar fi așteptat. Un loc unde n-ai mai fost.

— Nu sunt îmbrăcată pentru mers pe munte, îi zic.

Port o rochie albastră, subțire și aceleași sandale vechi, ieftine.

Luăm un autobuz până la capăt de linie, la poalele muntelui, apoi mergem cu telefericul până la jumătatea drumului spre vârf. Mă conduce pe o potecă prin pădure. Pe jos iarba strălucește și sunt clopoței albaștri iar lumina după amiezii e filtrată printre ramurile mestecenilor și stejarilor bătrâni. Pașii noștri se aud reverberat în liniștea pădurii, spartă doar de bocănitul ritmic al vreunei ciocănituri sau de singuraticul

cântec de cuc. În aer sclipesc scânteii de lumină. Apoi cărarea devine mai abruptă.

Mă împiedic. Niște pietricele îmi intră în sandale. Rochia albastră cusută de mama dintr-o draperie veche e plină de noroi. Se agață de tufișurile de pe margine care aproape că ascund poteca. Sunt îmbujorată și transpirată iar el mă trage de mână tot mai sus.

Vedem niște mure sălbatice și el se apleacă să le culeagă. Mă hrănește cu ele, una câte una. Simt gustul fructului amestecat cu cel de tutun de pe degetele lui. Știu că buzele mele sunt mai roșii de la mure și că el vrea să mi le sărute.

Se aude un tunet. Se pornește o ploaie atât de furioasă încât văd apa șiroind spre pământ și improșcând stropi în sus. El o ia imediat pe altă potecă și deodată ne aflăm sub un adăpost din lemn. Suntem uzi leoarcă. Rochia albastră mi se lipește de corp. Mi se văd sfârcurile prin ea. Toate liniile corpului meu sunt scoase în evidență de rochia străvezie și udă. Scoate o borsetă de plastic din buzunarul de la pantaloni și de acolo o bucată de pânză albă. Îmi face cu ochiul și-mi spune:

— Pe munte trebuie să te aștepti la orice.

Mă șterge pe față, pe păr și pe gât cu batista aceea albă care în mod miraculos absoarbe apa. E meticolos și precis. Batista se mișcă înspre umerii mei, spre săni și talie, zăbovind la fel de mult pe fiecare porțiune. Simt o căldură ciudată în tot corpul. Parcă-s hipnotizată. Nu vreau să se oprească.

— Așa. E mult mai bine. Nu-i bine să stai multă vreme udă pe munte. Poți căpăta pneumonie.

Știu că atunci când voi fi bătrână și ofilită și bolnavă, și chiar pe patul de moarte, îmi voi aminti de ploaia asta de vară, privind buzele acestui bărbat care cunoaște muntele și care mi-a uscat trupul cu o batistă albă.